

De vorbă cu mine însumi

Ion Minulescu

Vorbesc cu mine însumi, cum aş vorbi c-un frate
Întors rănit din lupta cu zilele de ieri,
Şi parcă tot nu-mi vine să cred că n-am dreptate -
Că El şi Eu nu suntem decât acelaşi frate,
Şi-aceeaşi rană-i doare pe ambii scutieri.

Armurile alt'dată pătate de rugină
Azi par mai sclipitoare decât oricând,
Iar spada,
Încrucişată-n luptă de-atâtea ori,
E plină
De sângele netrebnic al celor ce cad prada
Aceluiaşi proteic şi veşnic Torquemada.

Vorbesc cu mine însumi şi-mi zic:
- De ce mă minţi
De-atâţia ani de-a rândul că tu eşti cel mai mare
Din toţi îmblânzitorii cohortelor barbare,
Că-n gestul tău palpită străvechile altare,
Iar vasta catedrală, zidită de părinţi,
Cu-ntreaga-i melodramă de Dumnezeu şi sfinţi,
O poţi schimba-ntr-o clipă,
De nu ţi-ar fi ruşine
De bărbile lor albe,
De mine
Şi de tine?

Vorbesc cu mine însumi şi-mi zic:
- De-atâţia ani,
De când mă porţi spre-acelaşi sublim necunoscut,
De ce mă minţi cu-aceleaşi îndemnuri de temut
Şi-mi profanezi credinţa cu-acelaşi prefăcut
Surâs -
Citit pe buze de jasnici curtezani?
De ce din armonia supremelor cântări
Azi nu se mai aude decât grozavul urlet
Al celor ce se-neacă în descărcări de tunet
Depart, -n cine ştie ce profunzimi de mări!...

.....
.....

Mă simt aşa de singur, c-aproape-mi este frică

Să mai vorbesc cu mine,
Și-mi zic:
- Ascultă, frate,
Ascunde-ți rana,
Uită c-ai fost rănit și tu -
Tu, ce-ai strivit atâtea ce nu se mai ridică -
Te scutură de greul armurii-nsângerate;
Iar celui ce te-ntreabă de-ți sunt sau nu-ți sunt frate
Răspunde-i: "Nu".